

Ebben a sorozatban Az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus jelenlétéről, annak megnyilvánulásáról kívánunk sokoldalúan elmélkedni, illetve Egyházunk alap tanítását szeretnénk áttekinteni.

Ahogy annak idején Árpád-házi királyfiaink, királylányain evangelizálták Európát, úgy ez ma is a magyarságra váró feladat, ahogy Michael August Blume pápai nuncius ezt ki is fejtette: „Magyarországnak szerepe, feladata van Európa újraevangelizálásában. Tanúságot kell tennünk a keresztény szeretet és az Eucharisztia bensőséges kapcsolatáról” (Magyar Kurir, 2019.09.13.)

Magyarságunk és katolikus hitünk szoros összefüggésben állnak, azok együttes védelméért mindent meg kell tennünk. Ez Istentől rendelt küldetésünk! A Magyarok Nagyasszonya, örökös Királynőnk legyen védelmezőnk és segítőnk, ezen nagy és nemes küldetésünk teljesítésében!

AZ EUCHARISZTIKUS VILÁGKONGRESSZUSRA KÉSZÜLVE

1938-BAN ÉS MA

2

1938-BAN ÉS MA

Részletek a Vácott rendezett két napos
Eucharisztikus Kongresszus (2013. 05. 10–11.)
Emlékkönyvéből – első részlet
(Stella Maris Alapítvány, 2013)

Szerkesztette: Jánossy Gábor
Lektorálta: Fülep Dániel, teológus

Kiadja: Stella Maris Alapítvány, 1539, Budapest, Pf. 638.

Nyomda: Co-Print Kft., www.co-print.hu

ISBN szám: 978-615-80419-9-7

2019

Az eucharisztikus lelkület

Szederkényi László

Régebben egy-egy szentéletű emberre élet-szentségét értékelve gyakran mondták, hogy „eucharisztikus lelkületű” volt. Szent X. Pius pápának az Oltáriszentséggel kapcsolatos rendelkezései nyomán a katolikus lelkiségben egyre jobban tért hódított újra az Eucharisziából merítkező lelkiség. Jézus szent Testét és Vérért alapul venni a keresztény lelkiségben, egyébként soha nem idejét múlt dolog, ezért előadásomban erről szeretnék néhány gondolatot kifejteni. Óvatosnak kell lennünk

a Sátánnal szemben az Oltáriszentség vonatkozásában is, hiszen minden módon megpróbál minket félrevezetni. Lerinumi Szent Vince Jézus megkísértését magyarázva azt írja, hogy amint Jézust az ördög biztatta, hogy vesse le magát a templom párkányáról, úgy minket meg arra biztat, hogy vessük le magunkat a katolikus tanítás és hagyomány fellelőjéről a tévedések szakadékába. Az eucharisztikus lelkület kialakításához és ápolásához érdemes a mértékadó hittudósok írásait figyelembe vennünk. Fontos tisztában lennünk az Oltáriszentség mibenlétével és ránk gyakorolt hatásaival. Akkor nem esünk abba a hibába, hogy levessük magunkat a katolikus hit és hagyomány életet és biztonságot jelentő fellelőjéről. Szent Pál apostol leveleiben élesen szembeállítja Jézus szent Testét és Vérért a közös étellel és itallal. Tehát az Oltáriszentség minden tisztelést és dicséretet megérdemel. Az oltáron Jézus a vendéglátónk, aki saját magát adja nekünk eledelül, hogy legyen erőnk az örökélet felé vezető úton, és valamit megérezzünk az örökéletből azelőtt is, hogy oda belépünk. Jézus azt mondja magáról, hogy ő a mennyből alászállott élő Kenyér, tehát az Eucharisztia a megtestesült második Isteni

Személy Teste és Vére. Antiochiai Szent Ignác az Oltáriszentséget a halhatatlanság gyógyszerének tartja, mert ahhoz segít hozzá minket, hogy mindig Jézusban élhessünk, és ördögűző hatása révén megvéd minket a Sátánnal szemben. Szent Ireneus szerint az Eucharisztia kisugárzása mindaz a jó, amit a keresztény ember cselekszik. Szent Ciprianus arra hívja fel a figyelmünket, hogy amikor a Miatyánkban a mindennapi kenyérért imádkozunk, akkor azt is kérjük, hogy minden nap legyen lehetőségünk szentáldozást végezni, és azért is könyörgünk, hogy a Mennyei Atya óvjon meg bennünket a súlyos bűnöktől, és soha ne legyünk méltatlanok Jézus szent Testét és Vérért magunkhoz venni. Az Oltáriszentség a földi létezésünkhöz is nélkülözhetetlen, és segít minket az örökéletre, a mennyei lakomára eljutni. A trienti zsinat atyái az Oltáriszentséget a Sátán mérgével, a bűnnel szembeni ellenmérgek tartják, amely hozzájárul ahhoz, hogy minél kevesebb bünt kövessünk el, és hogy minél inkább elkerüljük a halálos bűnöket. Ezenkívül, nem csak akkor bír megszentelő erővel, amikor magunkhoz vesszük, hanem amikor szemléljük, imádjuk, például szentségimádás alkalmával. Szent X. Pius pápa a gyakori, sőt a mindennapi szentáldozást ajánlotta, természetesen kellő előkészülettel, annak érdekében, hogy minél szorosabban kapcsolódjunk Istenhez, és emberi gyarlóságainkat minél jobban kiküszöböljük. XVI. Benedek pápa a szentmiséről azt tanítja, hogy abban maga a feltámadt és megdicsőült Jézus Krisztus van jelen. A Legméltóságosabb Oltáriszentségben Jézus az Isten képére teremtett emberrel találkozik, s a legszentebb Oltáriszentség az igazságra és a büntől való megszabadulásra éhező ember tápláléka. Az Eucharisztia az Egyház létfonosságú központja, Isten ajándékozó jóságának a megnyilvánulása, amikor Jézus a szent Kenyérben, az Oltáriszentségben önmagát adja nekünk. Az Oltáriszentség hozzájárul ahhoz, hogy eltűnjenek azok a falak, melyek Jézus és közöttünk vannak, és ahhoz is, hogy eltűnjenek azok a falak, melyek az embereket egymástól választják el. Láthatjuk tehát, hogy Jézus Krisztus szent Teste és Vére a legteljesebb mértékben szent dolog, nem valami cukorka, amiből bárki részesedhet. Az egyházi hagyomány hangsúlyozza a

méltó szentáldozást, és általa a Jézussal egyre szorosabbá váló kapcsolatot, az örökéletre való előkészületet.

Ha visszakanyarodunk Lerinumi Szent Vincéhez és Szent Pálhoz, fontos megjegyeznünk, hogy aki tudatosan méltatlanul áldozik, aki gyónásait elhanyagolja, aki sohasem gyónik és úgy áldozik, aki távol tartja magát a szentáldozástól, vagy aki az Oltáriszentséggel kapcsolatban bármilyen divatos tévedést terjeszt, tulajdonképpen az ördögnek engedelmessé leugrik a katolikus hit és hagyomány fellegvárából a tévedések szakadékába, és saját elkárkozását készíti elő. Hogyan is lenne segítség a bűn elleni küzdelmünkben a szentségi Jézus, ha súlyos bűnben vesszük magunkhoz. A szentségtörő áldozással nem közelebb, hanem távolabb kerülünk tőle.

Az eucharisztikus lelkülethez hozzátartozik a gyakori gyónás, és gyarlóságaink tudatos javíthatása. A gyakori és méltó szentáldozás, a szentségimádásokon való részvétel, a Jézus Szíve tisztelet, lehetőség szerint az elsöpénteki szentáldozás megtartása, jócselekedetek gyakorlása, az Oltáriszentség tiszteletével és Jézus Szívének tiszteletével kapcsolatos apostolkodás, a szentségi Jézussal kapcsolatos hitismereteink bővítése. Aki mindezt megteszi, az gondolkodásában és életmódjában nem a világhoz fog hasonlítani, hanem megtapasztalja, mit jelent a Jézustól nyert megváltás örömeiben élni. Szeretet, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás fogja jellemezni. Merítkezzünk bátran az Egyház kegyelmi kincsestárából, legyünk szívesen a Legméltóságosabb Oltáriszentségben jelen lévő Jézussal, akinek a gondjainkat, örömeinket, kéréseinket, félelmeinket, reményeinket, hálánkat őszintén elmondhatjuk, aki éltet, és saját magához hasonlóvá alakít minket!

A halál kapujában

Berceli Jánosné

Kedves Testvérek! A tanúságtétel mellett egy Üdvözlégy Máriát szeretnék veletek elimádkozni, hogy Máriával együtt tudjam ezt a tanúságtételt végigmondani. Üdvöz légy Mária...

Két éve, Karácsony táján történt, amiről szeretnék beszélni. Férjem nagybátyja bekerült a Váci Máltai Kórházba faluról. Kőműves létére sajnos elitta a máját. 50 évesen úgy nézett ki, mintha 70 éves lenne. A kórházi látogatásunkkor nem ismertük fel, annyira lefogyott és megöregedett. Pedig előtte egy évvel, a lányának az esküvőjén együtt táncoltunk. Csodálkozva kérdezte tőlünk: Nem ismeretek meg?

Mi döbbenet csóváltuk a fejünket. Egy rácsos ágyban már pelenkázva volt, nem tudta magát ellátni. Mikor beszélgettünk vele, hangosan elkezdett kiabálni és hadonászott a kezével: Menj innen! Menj innen!

Több könyvben olvashattuk már, hogy a haldoklók milyen szellemi harcot vívnak. Hát még azok, akik nincsenek a megszentelő kegyelem állapotában. Kérdeztem tőle: Szeretnéd, hogy papot hívjunk neked?

Nem, nem! – kiabált.

Ekkor a férjem a nővérekhez ment az állapotáról érdeklődni. Kettesben maradtunk. Kezdtém a fejét és a kezét simogatni, ami a betegeknel nagyon fontos, és beszélgettem vele.

– Jani, nem rég álmodtam veled.

Mint a kisgyermek, riadtan kérdezte:

– Mit álmodtál, jót vagy rosszat?

– Álomban nagyon szép, húsz éves körüli fiatalember voltál hóféhér, hosszú ruhában és az arcod ragyogott.

– Angyalka leszek? – kérdezte.

– Ez tőled függ – válaszoltam, majd odaadtam neki egy képet, aminek a hátoldalára áldásokat írtam, amit felolvastam neki, és keresztet rajzoltam a homlokára. Ezek az áldások voltak rajta:

„A Mennyei Atya gyógyító atyai áldása, a Medjugorjei Szűzanya különleges anyai áldása, Szent Mihály arkangyal védelmi áldása legyen veled! A Szűzanya és az Úr Jézus rejtse el a Szentlélekben egyesült szívének erőterében! A szeretetláng lobogjon a szívedben mindörökké! Szent Vér védelmezzon, oltalmazzon és tisztítson meg, és a szent Sebekben rejtse el!”

Amikor odaértem ehhez az áldáshoz, „A Szűzanya és az Úr Jézus rejtse el a Szentlélekben egyesült szívének erőterében”, ami átok elleni áldás, kérte, hogy „még egyszer, még egyszer, még egyszer!” Többször kellett ezt az áldást elismételnem. Aztán nem nyugodtam bele, hogy nem kért papot. Odahaza, az Oltáriszentség előtt könyörögtem érte. „Jelezz, Uram! Ki az a pap, aki át tudja törni ezeket a falakat?”

Az akkori káplán atyánkat hozta elem Jézus. Másnap háttér imával és az atyával együtt mentünk be a kórházba. Előtte a kocsiban imádkoztunk, legyen nyitott rá. Kértem, hogy a feleségével is még itt a Földön ki tudjon engesztelődni. Pont bent volt a felesége a lányával, amikor megérkeztünk. Az atya kedvesen szólt hozzá:

– Hallom, János testvérem, milyen sok ember házán dolgoztál. Ez dicsérendő dolog. S most miért vagyok itt? Tudod, benne van a Szentírásban: „Ha beteg valaki köztetek, hívassátok az Egyház papját és kenje meg a beteget szent olajjal!” – s körbenézett. – Mivel többen vagyunk ebben a kórteremben, mindenki tartson csendes lelkiismeret-vizsgálatot! – majd megkente a beteget. Ez után megkérdezte tőle: Akarod-e Jézust magadhoz venni?

– Igen. – volt a határozott válasz.

Ahogy lenyelte az Urat, fölkiáltott: Végre látok! Gyertek közelebb hozzám! – hívta a családtagjait.

Mint akinek hályog hullt volna le a szeméről. Ez az Oltáriszentség nagy csodája volt. Az áldásokat minden nap felolvastatta a kevésbé vallásos rokonaival, szobatársaival, vagy a nővérekkel. Az utolsó pillanatban evangelizált. Temetésén úgy éreztem, olyan ő Jézus számára, mint a jobb lator. A gyászmiséjén a falusi pap éppen a jobb latorról szóló evangéliumot olvasta föl, szinte válaszul. Számomra ő volt akkor a legszebb karácsonyi ajándék. Buzdítalak benneteket testvérek, pap testvérek, amikor a beteg nem kér papot, menjetek érte imával és a Szentlélek bölcsességével. Ne hagyjátok őt elveszni, mert nem az ember tiltakozik benne!

Köszönöm, hogy meghallgattatok!

A szentáldozás szépsége

P. Kovács Ervin Gellért OPream

Dicsértessék és áldassék Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben most és mindörökké! Ámen

Kedves Testvérek! Elmélkedésemben első sorban a három évvel ezelőtt megjelent kiskönyvecskére támaszkodom, amit Athanasius Schneider püspök úr írt „Dominus est”, „Az Úr az” címmel. Püspök úr pedig a maga részéről, amikor megírta ezt a kis füzetet főleg az egyházatyákra és a hivatalos egyházi dokumentumokra támaszkodott. Most, amikor a napokban Urunk mennybemenetelének a misztériumát ünnepeljük, idézzük fel a távozó Üdvözítő búcsúzó szavait: „Nem hagylak árván Titeket! Veletek vagyok minden nap a világ végezetéig.” Az Úrnak ez az ígérete első sorban a legméltóságosabb Oltáriszentségben valósul meg, hiszen benne az Úr Jézus nemcsak a saját valóságos fizikai jelenlétével ajándékozott meg, de lelkünk táplálékává is lett a földi zarándokúton egészen addig, amíg a mennyben be nem teljesedik ez a szeretetben való egyesülés, hiszen a szentáldozás – ahogyan tudjuk – az örök élet záloga, s a mennyei boldogság előíze.

II. János Pál pápa „Ecclesia de eucharistia” című enciklikájában így tanítja az Anyaszentegyházat: „Akkor mutatjuk meg, hogy valóban tudatában vagyunk ezen ajándék nagyságának, ha minden szinten megadva az Eucharistiának mindazt, ami megilleti, gondosan ügyelünk arra, hogy ne halványítsuk el sem természetét, sem követelményeit. A misztérium magasztos tartalmát látva megértjük, hogy az Egyháznak az eucharistikus misztériumba vetett hite nem-

csak a benső áhítatban fejeződött kis évszázadokon át, hanem egész sor külső megnyilvánulásban is. Bár a lakoma természete családias-ságot sugall, az Egyház sohasem engedett a bizalmaskodó, közvetlenség kísértésének, mert nem feledkezett meg arról, hogy Jegyese egyben az ő Ura. Az eucharistikus lakoma valóban szent lakoma, melyben egyszerű jelek mögött Isten szentsége rejtőzik. A kenyér, amelyik megtöretik oltárainkon, az angyalok kenyere, melyhez csak az evangéliumi százados alázatával szabad közeledni”. Ha tehát a szentáldozásban valóban nem közönséges étellel, nem egy egyszerű tárggyal találkozunk, hanem egy személlyel, magával, a mi Urunkkal, akkor magatartásunk nem lehet más, mint amit az egyházatyák megfogalmaztak: „Cum amore, actimore”, „szeretettel és szent félelemmel”. Aranyszájú Szent János ezt így fejt ki: „Közeledjünk tehát hozzá égő buzgalommal és lángoló szeretettel! A Napkeleti Bölcsék is ezt a Testet imádták, noha egy jászolban feküdt. Ezek az emberek, akik nem ismerik a vallást és barbárok voltak, nagy félelemmel és remegve imádták az újszülött Urat. Mi is, akik a menny polgárai vagyunk, próbáljuk meg legalább utánozni ezeket a barbárokat! Te a Bölcsékkel ellentétben nemcsak egyszerűen látod ezt a Testet, hanem már megtapasztaltad annak minden erejét és üdvözség hozó hatalmát. Serkentsük tehát saját magunkat, rettegjünk, és tanúsítsunk olyan áhítatot, mely nagyobb a mágusokénál!”

Szent Ágoston hasonlóképpen nyilatkozik: „Senki se egyen ebből a testből, ha előtte nem imádta! Vétkeznénk, ha nem imádnánk.” Az imádás a legősibb, legbiblikusabb és közismert, bevett kifejezése a térdre borulás, ahogyan ezt XVI. Benedek pápa is tanítja: ”A szentáldozás csak akkor éri el igazi mélységét, ha imádás hordozza és veszi körül. Ezért az élő Isten jelenléte előtti térdhajtás elengedhetetlen. A mennyei liturgia könyvében, a Jelenésekben a huszonnégy vén gesztusa, akik arcra borulnak a Bárány előtt mintája és mércéje lehet annak, hogyan kell a földi Egyháznak közelítenie Isten Bárányához”.

A szentáldozás kapcsán még egy fontos szempont is rámutatnak az egyházatyák: „Légy éber, hogy az Úr Testéből semmit se veszíts el! Ha egy rész a földre esne, azt úgy kellene tekintened, mintha

saját tested valamelyik tagját veszítetted volna el. Ha valaki aranyport adna neked, vajon nem kezelnéd azt a legnagyobb óvatossággal és gondossággal? És nem ügyelnél-e arra, hogy semmit se veszíts el belőle? Nem kellene-e még nagyobb óvatossággal és éberséggel figyelned arra, hogy semmi se essen a földre az Úr testéből, még egy kis morzsa se, hiszen az értékesebb az aranyból és az összes drágakőnél.” – Így tanít Jeruzsálemi Szent Cirill.

A kopt egyház liturgikus rendtartása pedig részletezi: „Nincs különbség az eucharisztia nagyobb vagy kisebb darabjai között. Legyenek azok akár a legkisebbek, amelyeket még éles szemmel sem lehet észrevenni, mind ugyanazt a méltóságot birtokolják és ugyanazt a tiszteletet érdemlik, akár csak az egész kenyér.” Éppen ennek a tiszteletnek biztosítására határozta el az Egyház már a hatodik századtól keleten és nyugaton egyaránt, hogy a világi híveknek közvetlenül szájba adja a legszentebb szentséget. Az évszázadokon át, egészen a mai napig a katolikus Egyház ezt a formát, tehát a térdelve és nyelvre áldozást tekintette, és még ma is tekinti a szentáldozás rendes, normatív alakjának. Ezért láttuk XVI. Benedek pápát, amint 2008. Úrnapján a pápai szentmisében ismételtelen bevezette és gyakorolta ezt az ősi formát. A mostani szentatyá, Ferenc pápa, bár személyesen nem áldoztatja a híveket, de mégis úgy akarta, hogy a pápai oltár előtt a diakónusok kezéből áldozóknak meg kell tartaniuk ezeket az ősi gesztusokat, még pedig minta és példa gyanánt az egész Egyház számára. Tehát a mi szentáldozásaink mélysége és gyümölcsöző mivolta nagyban függ a méltó lelki és testi előkészület mellett annak külső formájától is.

II. János Pál pápa mondja: „Soha sem szabad elfelejteni, különösen nem a mai korban, amikor minden dolog megszenteltségtelenítésének általánosan elterjedt tendenciáját látjuk, hogy az ember hajlamos felfüggeszteni a szent és a profán közötti különbséget.” Egy ilyen helyzetben az Egyháznak különösen kötelessége, hogy az eucharisztia szent mivoltát biztosítsa és erősítse. Hogy pedig a rítus formájában a lehető legnagyobb mértékben biztosítania kell a tiszteletet az eucharisztia szent jellege iránt, ezt Newmann bíboros így fejt ki:

„Hinni a tiszteletadás bármilyen jele nélkül, bizalmaskodó istentiszteletet végezni saját ízlésünk szerint, ez rendellenes, és még a hamis vallásokban is ismeretlen jelenség. Ahhoz, hogy illő módon közelhessünk Istenhez, mindig elengedhetetlen volt az istentisztelet, az olyan formák, mint a térdre borulás, a csend és hasonlók.” Összefoglalva tehát sohase engedjük, hogy a szentáldozás számunkra egy megszokott rutin, reflexszerű cselekedet legyen. Mindig legyen egy olyan élő találkozás az élő Úrral, amire tudatosan, gondosan felkészülünk testben és lélekben, amit a legnagyobb imádással és szeretettel végzünk, ami után nem mulasztjuk el a kellő hálaadást sem, végül pedig további, hétköznapi teendőink közepette sem feledkezünk meg arról, hogy Kivel egyesültünk, Kit hordunk a szívünkben, és Kit kell sugározni mindenhol, ahová a Jóisten küld minket. Zárásként imádkozzuk Columba Marmion bencés szerzetes szavaival: „Úr Jézus, te irántunk való szeretetből, hogy minket magadhoz vonzz, hogy eledelünkké válj elrejtetted felségedet. Minél inkább elrejtetted istenségedet, annál jobban kívánunk Téged imádni, annál jobban akarunk tisztelettel és szeretettel lábaidhoz borulni. Ámen.”

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Tartalom

Bevezetés	3
Eucharisztikus Világkongresszus Budapesten	5
Az Eucharisztia és a Hiszekegy	17
Valóságos jelenlét a szentmisében	27
Az eucharisztikus lelkület	35
A halál kapujában.	38
A szentáldozás szépsége	41
Az Oltáriszentség, mint ajándék a betegeknek	45
Evangelizáció az Eucharisztia által	49
Az Eucharisztia és az engesztelés	62